

Szoboridő

Wehner Tibor: Az utolsó óra: mindig üt

LÓSKA LAJOS

Pauker Holding Kft., Budapest, 2017, 60 oldal

Wehner Tibor ifj. Szlávic László óraobjektjeiről írt magyar–angol nyelvű albumát lapozgatom. Az ilyen hatvanoldalas, reprodukciókkal teli könyvet kismonográfiának is szokás hívni, ám ez a kiadvány nem az életművet, hanem a szobrász munkásságának egy bizonyos szakaszát, az óraszobrok történetét mutatja be.

Mielőtt méltatásukat elkezdeném, szükséges néhány életrajzi adatot megemlítenem. Az érmész, portrészobrász ifj. Szlávic László Makrisz Agamemnon és édesapját, id. Szlávic Lászlót tartja mesterének. Az 1970-es évek végétől állítja ki érmeit. Többféle stílussal is kísérletezett, a legkorábbi munkái lenyomatszerűek, Van Gogh-plakettjei kubisztikusak, a Harasztý-hommage-ok konstruktívak, a legújabbak pedig már az óraszobrokhoz köthetők, amelyeket több mint fél évtizede készít.

Magáráról az objekt műfajáról: nálunk az elsők az 50-es években jelentek meg, és napjainkig nagyon népszerűek maradtak. Szlávic rugós, fogaskerékes óraszerkezetekből összerakott alkotásai unikálisak, Harasztý István forgó mutatójú, számlap nélküli mobiljától eltekintve nem nagyon találkozunk hasonlóakkal. Érdekes viszont, hogy a festő Regős István a 19. századi képóráktól inspirálva több olyan

kompozíciót is festett, melynek szerves része a (működő) óra. Szlávic dobozából, tokjából kiemeli őket, szerkezetüket is megmutatja, így a posztamensre vagy fémlábra állított konstrukciók nemcsak jelképesen utalnak az időre, hanem működő óraként is funkcionálnak.

Hogy képet kapjunk a könyvben közölt, jól megválasztott reprodukciókról, nézzünk meg néhányat közülük! Annak ellenére, hogy a szakemberek – ítések és művészettörténészek – már a posztmodern végéről beszélnek, ez az alkotásmód még mindig jelen van, gondoljunk csak a posztelőtagú stílusokra, a posztkonceptre, a posztpopra, az átiratokra, az idézetekre művészetünkben. Az utóbbi egy-két esztendőben ifj. Szlávic László is számos ilyen szellemiségű kisplasztikát hozott létre. Ezek közül a legújabb a mobilszobrász Tinguelyre emlékező műve (*Hommage à Tinguely*, 2017). Az összenyomott, horpadt ébresztőórákból álló óratornya technikája révén is utal Césár összehérsélt autókarosszériáira (*Totem – Hommage à César (Baldaccini) I–II.*, 2016). Hozzá kell tennem, hogy szinte minden, számára fontos személyiségről megemlékezik egy-egy szoborral, így Tatlinról vagy éppen a tudományos fantasztikus regényeket író Verne Gyuláról, valamint

H. G. Wellsről. Harasztý István ironikus stílusához való vonzódásának bizonyítéka a mutatóval és számlappal ellátott lég- vagy gáznyomásmérőkből kialakított, *Nemzettudatkalibráló* (2016) című konstrukciója, amely eszünkbe juttatja a mobilszobrász társadalomkritikus alkotásait.

Az előbbieken említett műveket Wehner Tibor egyszerre egzakt és érzékletes írásai hozzák közelebb az érdeklődőkhöz, pontos képet nyújtva ifj. Szlávic László pályájának legújabb periódusáról, s hozzájárulva helyének meghatározásához kortárs szobrászatunkban.